

'94
d e n í k

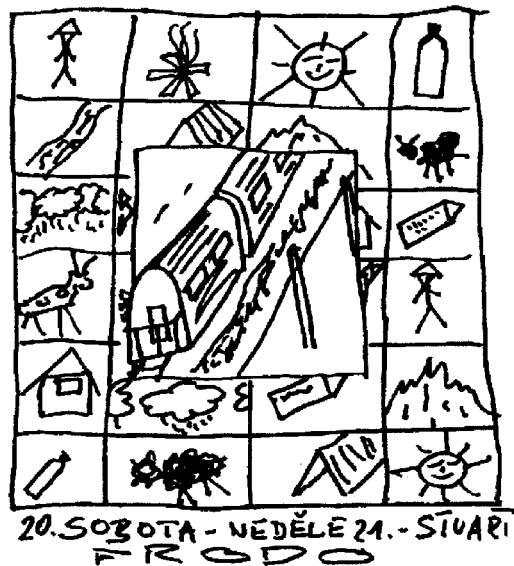

1. DEN

Čremošné vl. st. - Žarnovická dolina - Kraľova skala - Križna (1574) - Ostredok (1592) - Ploská (1532) - Sedlo Ploskej; Σ cca. 23km

Naše putování začalo ve 21 h 59 min na Hlavním nádraží. Samozřejmě nesmím zapomenout podotknout, že ještě před tím jsme si stihli zajít do kina na Švédskou trojku, která, jak tak na to koukám, se i docela ujala. Putování začalo tím, že jsme se ve vlaku uložili ke spánku a začali si ztěžovat na Lotovu ne-skladnost. Pak už to bylo docela v OUKEJI, až na to že jsme se museli otáčet všichni najednou (z důvodů těsna).

Druhý den ráno jsme vystupovali asi v 7 hodin z vlaku, zrovna když stál na červený před vjezdem do tunelu. Bylo to docela dobrodružo, protože Matěj se rozhodl vstávat asi až 5 minut po té, co vlak zastavil. Bylo silně frišno a tak jsme se odebrali

do vlakové čekárny na snídali. Barbucha Lexa, Rhea, Lot měli chleba. Stuart nám řekl 1/3 vtipu. Část z nás si vyčistila zuby (samozřejmě pouze dívky). Pak jsme se vydali na cestu. Po pár metrech jsme si našli skvělou zábavu - házeli jsme po sobě bodláky. I přes primitivnost této zábavy jsme se tím bavili docela dlouho. Po chvíli jsme ale objevili něco nového - Eddy si nasadil své nové dámské brýle. Měl je nakřivo, protože má každé ucho jinak vysoko. Pak nás čekal skvělejší krpál. Když jsme vylezli nahoru (na horu), tak jsme si lehli a usnuli. to bylo dobrý. Potom jsme zase šli a potkali první turisty. Chtěli jsme je kamenovat, ale nějak z toho, mně z neznámého důvodu, sešlo. Pozorovali jsme kobylky na cestě, které vypadaly jako namalované temperami. pak jsme uviděli jednu hrozně velkou a přežedenou, která se nemohla skoro vůbec hýbat. Po té byl oběd. Barbucha Lexa, Rhea, Lot měla opět chleba. Stuart nám řekl 2./3 vtipu a cestou jsem viděla zase jednu velkou přežranou kobylku, která byla ale proužkovaná. Došli jsme a byla večeře. Barbucha Lexa, Rhea,

Lot měla jak jinak- chleba. Stuart nám dořekl vtip. Ke spánku jsme se uložili pod širák s tím, že určitě nebude pršet. Ale chyba lávky, ve 2 hodiny v noci nás vzbudil jemný deštík. Postavili jsme tropika a jemný déšť se změnil v pořádnou buřinu. Všichni strávili noci v pohodě, až na Eddyho, který musel držet stanovou plachtu, aby se na nás nepřilepila.

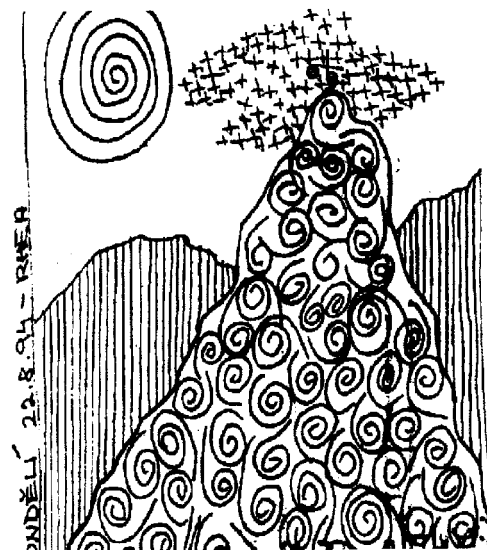
Alex

2. DEN

Sedlo Ploskej - Rakytov (1567) - Malá Smrekovica (1485) - luka nad Tvarožným Grúňom; Σ cca. 14km

Po bouřlivé noci nás vzbudil zvony ovcí. V tu chvíli jsem si připadala skoro jako na horách. zanedlouho k nám dorazil se svým stádem pan Bača, jehož pes nám málem sežral myslík. Je zajímavé, že chleba, salámu a okurky (nezvyklé snídaně barbuchy Lot, Lexa, Rhea) si ani nevšiml. Další kuriozitkou byl Matěj, který si "někam" zašantročil obal od spacáku (ve kterém měl svoje jediné slipy, kraťasy a tričko) a začal nás neoprávněně podezřívát, že ho máme někde ve svých věcech, když se asi po hodině beznadějného hledání rozhodl vyndat si šustáky, slezla jsem ze své karimatky, pod kterou jsem s překvapením našla Matějův obal na spacák. Brzy ráno (v půl dvanácté) jsme vyrazili směrem na Rožumberok (nebo Ružomberok), jak mě pořád opravuje Lexa. A tak jsme šli a šli a šli, až jsme došli. Cestou jsme potkali

pár kopců z nichž nejvyšší jsme zdolali. (bohužel jsem neměla sílu a dech si s nikým povídat o vážných filosofických myšlenkách) budu to muset napravit (nebo na mě Lot zanevře). Po obědě nám Rhea předčítala Karpatské hry a na chvíli jsme se natáhli. V pět hodin jsme se opět odhodlali vyrazit dál. Potkali jsme zmiji, která se na mě nebezpečně dívala a Břík se mi snažil namluvit, že

se dívá na Lota. dívala se na mě, to vím na 100 %. Večer jsme došli na rozlehlou louku. Část se vydala do místní koliby pro mléko a sýr. Kupodivu se nevrátili s prázdnou A tak jsme si večer posedali kolem ohně. Pili mléko a jedli sýr a chtěli jsme si o něčem povídat, ale byli jsme tak unavení, že jsme se zmožili akorát na povídání o Ferdovi mravenci. A pak šup do spacáku. Zítra bude taky den.

Tereza

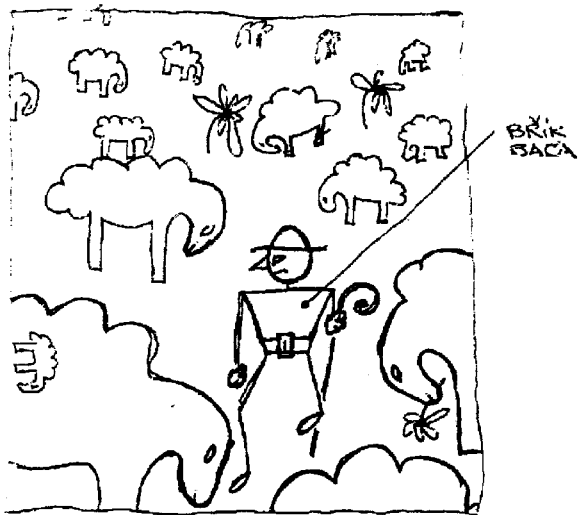
PS: Lot, Lexa a Rhea měli k obědu chleba.

3. DEN

luka - Tlsta hora (1208) - Ružomberok - Dubovské lúky; Σ cca. 15km

Otvírám oči. Nad obzorem Polární záře. Zavírám oči. není nic lepšího než dlouhý a vydatný spánek, můj ospalý bratříčku. Otvírám oči podruhé. Slunce už svítí. Všichni už vstávají. nezbyvá mi, než vstát také. O mé kaši s tropickým ovocem, kterou jsme měli k snídani, se raději rozepisovat nebudu. Peloton

vyráží, já však ještě sedím na kopci s nádherným výhledem do okolí. Filmuji. zavazování tkaniček, ale ve skutečnosti dávám ještě pár okamžiků mým nebohým nohám. Na putování šetřím své nohy, můj ušlapaný bratříčku. Však oni na nejbližším rozcestí počkají. Nepočkali. To má ale i své výhody. najednou šlapu sám, putování přestává být honbou za batohem přede mnou jde se mi tak nějak líp - žádný dusot,

BRIK
BACA

ÚTERÝ 23.8.94

hekání, vrzání - klid. Taky mi s ramenou spadla tíha toho, že jsme zatím nenašli nic společného, nic hlubšího, než jen nezávazné povídačky. Sedí na mně a tak mohu naříkat a bědovat nahlas, aniž by mě Pachollini okřikoval. Není nad to, si pořádně nahlas ulevit, můj nešťastný bratříčku. Scházíme do Ružomberoku. Rozhodl jsem se porušit svou samotu a za chvíli se Lexa rozpovídává o svých cestách Dánskem a Francií. Těšil jsem se,

že v Ružomberoku vymetu všechny cukrárny a restaurace, a tak jsem byl z toho Nevrlý, když jsem zjistil, že mi to ostatní nedovolí. Na putování choď jen s těmi, co to s tebou myslí dobře, můj opuštěný bratříčku. V Ružomberoku jsme strávili několik dlouhých chvil, sedíce a čekajíce, až Eddy s Matějem vyřídí vše potřebné, Kromě povídání a čtení nám bylo také dopřáno vyslechnout hlášení miestnej samosprávy, že elektřina nepůjde a voda nepoteče, ďakujeme Vám za pozornos't. Ještě než jsme odešli, poslali někteří zprávu domů s úmyslem uklidnit rodiče, s výsledkem možná opačným. Vystoupali jsme kousek za Ružomberok, když se začalo schylovat k dešti. Ten však slušně počkal, než jsme si vybrali jeden z asi třiceti seníků a uvařili večerí, pak teprve popustil uzdu své přirozenosti. Po chvílce bujarého veselí se v přeplněném seníku rozpoutal boj o místo, který na konec vzdali Matěj, Eddy a Tereza a odebrali se do vedlejšího seníku. Eddy se však ještě několikrát s různými omluvami vrátil, snad proto, abychom nezapomněli být rádi, že už odešel. Ještě dlouho do noci se v vedlejšího seníku ozýval smích, tu vysoký, tu hluboký, podle toho, kdo byl původcem. Tak tedy krásné spaní. není nic lepšího, než dlouhý a vydatný spánek, můj ospalý bratříčku. Ale to už jsem vlastně říkal. ještě jsem se zapomněl zmínit o barbuše Lexa, Rhea, lot, ale myslím, že je každému jasné, co měli k obědu.

Miroslav Stuart Frodo Nevrlý

4. DEN

*Dubovské lúky - Radičiná (1127) - Valaská Dubová - Velký Choč (1611) - - -
Lúky pod Ostroňom; Σ cca. 20km*

Je nový den. pomalu se probouzejí. Moje ranní hra je jim asi neznámí, protože to vypadá, že z nového dne moc velkou radost nemají. Jen tu a tam úsměv. Snídaně je zaplat' pámbůh rozehřála. Rychle balí a vyrážejí. Z mého úkrytu je špatně vidět, ale bude jich něco kolem deseti. jsou rychle po předem vyznačených cestách ztížení objemnými batohy. Zvláštní "lehcí" poutníci. Po asi hodin cesty se dostávají k nedostavěnému srubu, který, ten nejstarší, jménem něco jako Brik si nemůže vynachválit. Chtěl bych ho vidět jak v něm bude půl roku žít, jak říkal. Ti lidé jsou lepší, než na začátku vypadali. Že si vůbec odepřeli pohodlí města a vyslali se sem, už to je mi sympatické. Ale ta jejich neustálá úspěchanost. Stále chtějí zdolávat další a další kilometry a tak jim účel cesty pro cestu samou trochu uniká. Právě stoupají na nejvyšší vrchol Chočských vrchů - Velký Choč. Tváře se jim potí, nejkrásnější chvíle dne. Jsou na vrcholu. A opět městský duch. Jídlo, Jídlo. Jedna trojice má - chleba! Druhé dvě se nemohou dohodnout, mezi čokoládou a sušenkami. Uspokojili své žaludky a pomalu se trousí vykonat svou potřebu. Jejich střeva jsou pohodlná a nechce se jim pracovat více než je nezbytně nutné. Nastala chvíle, na kterou čekám už od rána. Bloudí. Konečně

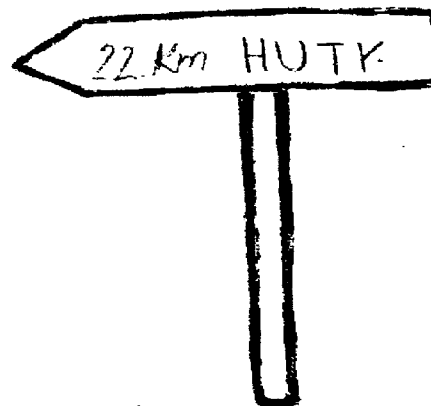
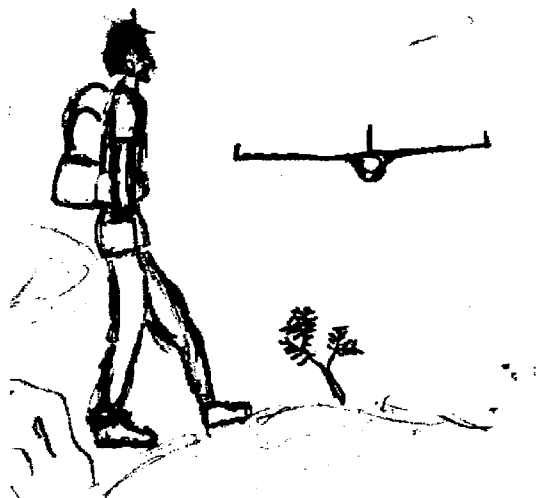
něco mimo plán. je legrační se dívat, jak tlupa městských hoblobrádků klouže a klopýtá ze strmého svahu a zároveň se snaží zachovat si důstojnost. už se stmívá. Pod vedením snad prý Matěje nebo nějakého Pacholliniho se vydávají po silnici dále, aby se někde utábořili. Minuli už nejméně 5 pěkných míst a já vám bych si už rád odpočinu., ale ten Pacholek si nedá říci. A tak mezi tím, co já se ukládám ke spánku nedaleko nich, oni ve vytrvalém dešti cosi vaří. Rychle to pak hltají ve svých stanech. Stále prší. z jejich stanů slyším tlumený smích a čísi hluboké oddechování. Pomalu také usínám a uvědomuji si, že se na ně zítra docela těším.

Ze zápisků M. Nevrlého - Tatanka

5. DEN

Lúky pod Ostroňom -
údolí Kalamenianky
- Bukovina - Liptovská Mara - Kvačany - Kvačianska dolina - Huty -
cesta nad Huty; Σ
cca. 31km

Quo vadis, poutníče, s mapou v ruce? Proč nosíš ten zbytečný kousek papíru, který stejně neodpovídá skutečnosti? Tak jsem se mohl ptát, vyrážel-li jsem po podchočských lukách za mlhou probleskujícím sluncem. Proč? Asi proto, že pokud jsme měli jít podle mapy lesem podél potoka po cestě do kopce, šli jsme po louce bez cesty či potoka s kopce. Jinak už jsem už nepotřeboval vnímat noční deštík, teď se tu otvírala nová krajina, která po pár krocích zjednotvárněla na silničku vedoucí údolím úplně jinam, než bylo žádoucí. Celé údolí nás provázely zpěvy mládí typu 10 malých černoušku a Bílý kůň aj., které opět pozvedly náladu na únosnou míru. Do pár sedmi kilometrech jsme dorazili k civilizaci, kde jsme ukojili své naturální touhy a během pár půlminut byly ocesány dvě jabloně, švestky, dva hektary lánu kukuřice a dva špendlíky. Poté jsme se s lehkým srdcem a těžkým žaludkem vydali počítit návštěvou Liptovskou Maru a ta nám za odměnu dala náruč křenu a všudypřítomný vždy příjemný a

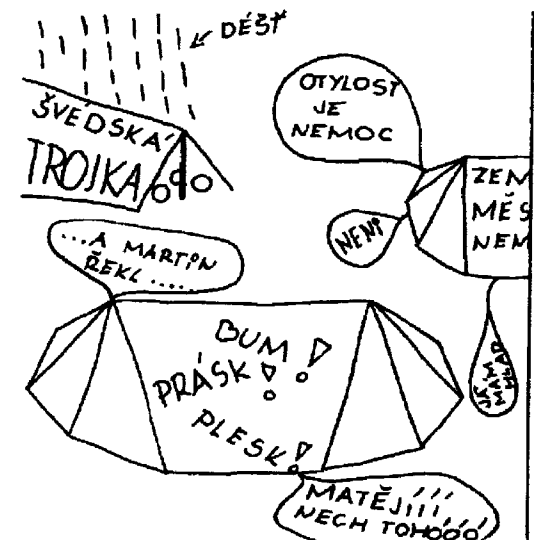
ALL ČTVRTEK 25.8.

dolina, když se za námi ozve: "Heja...hni se, hój! Kam robíte?" na Huty " Ponáhľaj sa no Rožec, tam vás naberem." Zběsilá jízda z nás vytrásá duši. "A ide formán dolinou" zpívá a na Eddyho, který obsluhuje ruční brzdu pokřikuje: "přítáhni, ještě raz..." do toho všeho šílený výraz v očích Terezy, výkřiky cvakání fotoaparátu a již vyjíždíme z doliny. Po chvilce jízdy zastavuje před místním hostincem nechává si od nás zaplatit pivo a vodku a my se vydáváme dál za dobrodružstvím. První se hledáním Filipa.

U kostela nikde nikdo a my zjišťujeme, že odešel pře půl hodinou., Eddy s Matějem tedy tvoří průzkumnou jednotku a tryskem běží za ním. N půli kopce poté, co jsme prošli zbylé dva km v dědině je potkáváme - Fili nikde, jelikož začíná pršet, spěšně stavíme tropika, vaříme večeri a s myslí na Filipa usínáme.

Lexa

pořád osvěžující deštík. Po veřejné dohodě, že se půjdeme vykoupat jsme se odebrali k Maře a po Matějově subjektivní kritice, že dostaneme vyrážku a co ještě vydala se oddávat vonné vodě pouze Tatanka. Následně jsme zjistili, že na nás Filipino asi půl dne čeká, vyrazili jsme směr Huty 22 km. Při průchodu místních dědin nás nadšeně zdraví místní drobotina: "Kam idieš? Čo zarábaš?" Právě se před námi a za námi rozprostírá krásná Kvačianska

6. DEN

cesta - krávy - salaš - cesta; Σ cca. 5km

Můj milý deníčku. Ráno jsem se vzbudil jako vždy v 6 hodin, ale dnes mne slunce ze spacáku nevytáhlo - uspal mne déšť...

V 8 hodin mne vzbudil déšť.....a vítr. Ostatní členové expedice se notně podivili, že již nejsem zpět s několika litřiky mléka od "naší známé". Notně jsem se podivil očekávání ostatních, vzal jsem lahve a šel pro mléko - vstříc dešti, větru a "ochotným Slováčkům", pro které je charakteristické: "Preca som vas névezol zadarmo?! Pivo a vodku!"

Po pouti za mlékem skrz horskou vesničku Huty si Švédská trojky zblajzla snídani i oběd dohromady. Rheovci si dali chléb se salámem, tabulku čokolády, sušenky, vitacit, dorazili se biftekem a navrch naložili zmrzlinový pohár s ovocem a pařížskou šlehačkou - v koutku ducha jim vždy závidím i lituji. chudáčci. A dál se leželo a čekalo, kdy již přestane močit ... nepřestávalo. Naše bujné galavy vymyslely, že půjdeme třeba pro mléko - mě šibe! Po pár stech metrech romantické cesty po hlavní silnici ve vytrvalém pršení jsme objevili salaš! "Máme iba žinčicu." Zaradoval jsem se, že bude sýr! A hned se radil, kolik kusů pobereme - trapas. Bača přinesl páchnoucí a hořkou tekutinu v dřevěném hrnku - prý žinčica. - kyselé mléko od ovcí - mě děbe! Pacholek si na ní tak liboval, až se mi z toho stahoval žaludek.

A šupky do spacáku.

Tatoška našla v trávě odpadek - plastovou lahev a jediné na co se zmohla bylo, že ji poposunula o 200 m. Božská Rhea se jí chudinky ujala - té lahve - a šla s ní vstříc vzdáááááálené popelnici a Tátoška nic, až jí po 10 minutách hryzlo svědomí a převzala štafetu po Rhee - mě dobe! A tedy šup do stanů a spacáku vstříc té krásné nudě. Nuda. Tlachalo se, vymýšlelo, četlo - Listy Jurovi (poznámka pro Daga). Každá barbucha zvlášť. A už se to rozjelo. Znáte to - je nuda tak se jí a souloží. Souložit nebylo s kým - vzhledem k infantilismu dívčího osazenstva - ale jíst se dalo. Tak se ujídalo jídlo pro další dny...

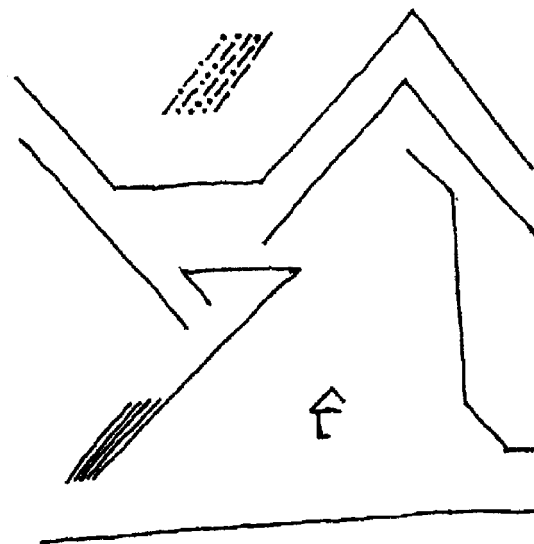
Břík

PS: V noci jsem držel stan.

7. DEN

cesta - Sivý vrch (1805) - Pacholla (12166) - Baníkov (2178) - Plačtivé (2126) - útulňa v Jamnickej doline; Σ cca. 20km

Ráno se probouzím nezvykle brzy a jako obvykle dobře vyspalý. Zjišťuji také další dobrou zprávu, neprší. I kolem už to začíná oživat: Tereza hledá svůj kamínek, Filipino s Tatankou leží ve vzájemném objetí. Po nějakém čase se ráno ohlašuje Rheiným budičkem, za 30 minut vyrážíme - ha, ha - což nás ovšem nemůže rozházet, ležíme dál ve stanu. Z něj nás vytáhne až Filipino s

Bříkem, kteří nám ho zboří nad hlavou. Vysoko nahore, směrem, kterým se za čas vydáme i my, válí se hustá mlha, mračna zakrývají výhled. O něco níž nad námi hučí vítr v korunách své zprávy odkudsi ze Skandinávie. Zprávy o počasí, lidech o světě. Zprávy, kterým však nikdo z nás nerozumí.

Zasedáme tedy k snídani v naší zahoustlé atmosféře. Ty dny spolu strávené dělají své. Štvou mě

Tereziny dětskosti, Tatančina nabroušenost i má sebestřednost. jen Filipino z toho snad vyvázne se zdravou kůží.

Vyrážíme tedy. Přehoupáváme se přes Bielu skalou, slézáme Siví vrch. V mokrých věcech je zima, stezka vede cestou - necestou přes skály. Jsme pořád v hustých mracích. Nárazový severák má tak 15 - 20 m/s. Ale ty pohledy za to stojí. Maličká údolíčka mezi skalami, útesy připomínající ty o 2 tisíce metrů níž u moře. Přecházíme dál, stále dál cestou - necestou. Tou cestou také potkávám nefalšovaného horala-ochranáře s vysílačkou a batůžkem. Podle jeho předpovědi se zítra vyčásí.

Když jsme již hodně unavení, usedáme k obědu - v zívěří. Tabulka čokolády, Tatanka a 8 stroužků česneku zvednou náladu a rozeženou i mraky. Otevírají se první nádherné vysokohorské výhledy. Než však zdoláme Pacholu, jsme zas v mracích. Po ní přichází Baníkov, se svými 2178,0 m. n. m. - dnešní nejvyšší bod. Vrcholové foto a již značně unavení vyrážíme dál, na Plačlivo a pak se uvidí. Ty ani ne 4 km vzdušnou čarou nám trvají pěkně dlouho. Únavou už skoro padáme ze skal, nohy se třesou... Scházíme, spadáme, sbíháme dolů, jak kdo umí. Skeptikové, kteří ráno truchlili, že sem nedojdeme vidí. Blázni, co chtěli až sem zůstanou blázni. Už za tmy nalézáme vyhlídnutou útulňu, vaříme a jíme večeri - kroupy s hříbkem pravákem, atmosféra pořád hustá, nedokážu s tím nic udělat. Počasí už se totálně vylepšilo, jsou vidět i hvězdy. Po své zповědi Bříkovi usínám i já.

Pachollini

8. DEN

Útulňa - Hrubý vrch (2137) - Bystrá (2248) - Smrečinské sedlo Σ cca. 14km

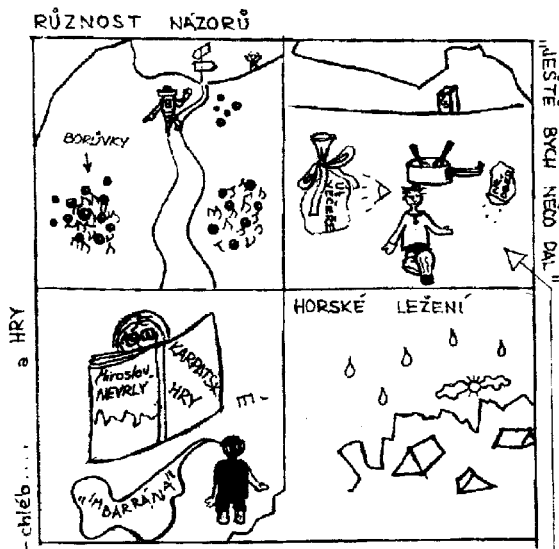
Br, probouzím se za mrazivého pocitu, který mě ostatně provázcel celou noc, do kouřem začouzené útulni a nevím, zda-li se mám těšit na nový den, protože je před námi kopec jako hrom a mé tělo pocituje už i ve spacáku, že noc nestačila k jeho úplnému zotavení. Ale za to jen stačí pohled jedním očkem na modrou oblohu a hned se nálada pozvedá. Vypadá to, že bude krásný den.

A tak rychle ze spacáku, protože je nutno s předstihem začít přemlouvát Lexu, aby se pokusil vstát a připravit snídaní (pozor! - ne chleba). Ale žaludky jsou nakonec zdárně naplněny, a tak zbývá jen rozloučení se Stuartem, s jeho zadečkem (jistě si dovedete představit, jak to Eddy těžce nese) a s Lexou, kteří nás tímto dnem opouštějí; přečtení nebo taky pře-vyprávění, každý podle svých možností, nových zápisů do putovního deníku a můžeme vyrazit.

S tím kopcem to nakonec není tak hrozné. Matěj totiž nasažuje překvapivě lidské tempo, ale vlastně by proti lánům borůvek, na které jsme se všichni vrhli, stejně nic nezmohl. A tak se značně zpomaleně vyplazíme s modrou pusou na hřebeny jsme šťastní. Teda já určitě. Je totiž opravdu krásné a tak poznáváme úplně jinou tvář Tater než za včerejší mlžný den. Sice s hezkým počasím přibýlo i lidu, ale to nám s Tatankou přidělá jen zábavičku, protože už z dálky odhadujeme, zda si budeme moci procvičit naši polštinu souslovím "Džeň dobri", či budeme muset vystačit jen s českým "Ahoj".

A protože krásné počasí se drží celý den, šlape se to i celý den mnohem lehčeji a k idylce přispívá i chleba k obědu, vrlé čtení Nevrlého a výstup na nejvyšší horu Západních Tater i našeho putování (Bystrá 2248, 4 m.n.m.)

Ale už je tady zase večer, únava se začíná ozývat s plnou silou, ale

naštěstí před námi není žádný dlouhý sestup do údolí, protože tentokrát se bude spát na hřebenech. A rovnou ve 2000 m.n.m.

Vítr, zima jak v zimě, zmrzlé ruce hřející se u liháče, už mám na sobě všechny věci a klepu se pořád stejně, před sebou vidina noci s Tatankou v jednom spacáku, kdyby byla zima nesnesitelná a další příjemné zážitky.

Nakonec se po těžkém zápolení s víchrem podařilo postavit 2 tropika. Barbucha Matěj, Tereza, Tatanka jsou tvrdoši a usínají pod širým nebem. To se však po prvních kapkách tradičního nočního deště nevyplácí hlavně Eddymu, kterému Tatanka se slovy "tady je ale teplo" šlape na hlavu a vytlačuje ho na mokrou plachtu jeho vlastního tropika (taky to má na do smrti na triku - Tatanka, ne Eddy vlhkost). Déšť však netrvá dlouho a tak je v nočních hodinách na nátlak Eddyho postaveno i tropiko třetí a všech 8 poutníků spí nebo se alespoň snaží spát až do rána.

Ale ten dnešní den byl fakt paráda

Rhea

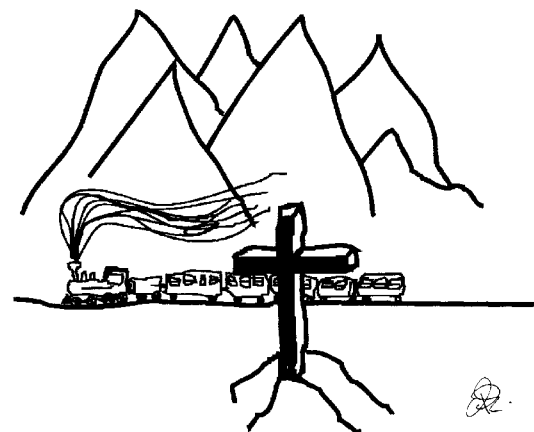
9. DEN

Smrečinské sedlo - Tomanova dolina - Podbanské Σ cca. 15km

Probouzíme se do krásného rána. Vidíme poprvé vycházet slunce z hor (z výšky 2000 m.n.m.). Nadšenec Břík a kancelářská myška Filipíno si jdou vyběhnout skalku, já s Rheu snídáme, zatímco

Matěj vypráví svému teamu o škole a jiných veselých záležitostech. Jdem po hraniční čáře k poslednímu vrcholku naší cesty, kancelářská myška je po raním výkonu vyčerpaná a jde pozadu. Na posledním vrcholku někteří jásají, že už jdeme dolů, jiní se naposledy rozhlíží po Tatrách.

Jdeme dolů a jako kobylinky jíme borůvky a jiné tatranské plody. Před námi klikatá cesta údolím a

nebo přímá do Liptovského Mikuláše a do Prahy. Odhlasováno - jedem do Prahy. V Liptovském Mikuláši čekáme na vlak a vychutnáváme svátek SNP - pekárny mají zavřeno. Nakonec přece mají v jedné večerce otevřeno. Cpeme se slovenským chlebem a dočítáme Martina Edena. Ve vlaku dojídáme poslední zbytky (snědli jsme i moji pytlíkovou polévku).

Dojíždíme do Prahy. Jdeme se na Korz zvážít o kolik kilo jsme zhubli (Matěj kilo přibrál). Je půl páté ráno a my se rozcházíme do svých domovů.

Lot

závěrem

snad zbývá jen dodat, že letního putování na Velkou Fatru a do Chočských vrchů a Západních Tater se na přelomu srpna a září 1994 zúčastnili Břík (Eddy), Frodo (Stuart), Filipíno, Pachollini (Matěj), Rhea, Lot, Tereza, Lexa a Convaška (Alex) budiž jim boty lehké

v tomto sešitu
trasy zpracoval **Lexa**
fotografie jakož i počítač a tiskárnu poskytl **Břík**
přepsala **Tereza**
zpracoval **Pachollini**

(c) GEMINI 1995